

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/544/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214760
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214760.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom Bratislava, ul. Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/248/2012-98 zo dňa 7. mája 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

N a r i a d ť u j e okresnému súdu vykonať opravu označenia žalobcu v úvodnej časti rozsudku tak, že správne má znieť: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 10C/248/2012-98 zo dňa 07. 05. 2014 žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Žalovanej proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Konštatoval, že žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplatenia náhrady majetkovej škody vo výške 125 eur a sumy 330 eur z titulu nemajetkovej ujmy. Táto mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin ako exekučného súdu, ktorý nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. O tejto žiadosti rozhodol až 19. 12. 2008, a to rozhodnutím o poverení, čím vzniklo omeškanie viac ako 6 mesiacov.

Zo spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 22Er/660/2008 (sp. zn. EX 10740/2008 súdneho exekútora) súd zistil, že dňa 02. 12. 2008 žalobca v procesnej pozícii oprávneného podal na Exekútorický úrad JUDr. Rudolfa Krutého, L. XX v G. návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému S. Y. na vymoženie pohľadávky priznanej rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 18Cb/279/2006 zo dňa 04. 06. 2008. Dňa 10. 12. 2008 súdny exekútor podaním zo dňa 03. 12. 2008 Okresný súd Martin o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. K žiadosti o udelenie poverenia pripojil návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul, výpis z obchodného registra oprávneného a kolok na zaplatenie súdnych poplatkov. Už dňa 19. 12. 2008, teda s časovým odstupom 9-tich dní, okresný súd poveril súdneho exekútora vykonaním tejto exekúcie, ktoré bolo doručené exekútorovi dňa 14. 01. 2009.

Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že od podania žiadosti o udelenie poverenia na exekučný súd, po udelenie poverenia zvolenému súdnemu exekútorovi neuplynula ani len zákonná lehota, ustanovená § 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinného do 31. 05. 2010 (ďalej len „Exekučný poriadok“). Preto pokiaľ žalobca konštatoval nesprávny úradný postup exekučného súdu v tomto konaní a spôsobenie preťahov viac ako 6 mesiacov, jeho tvrdenia sú účelové a nepravdivé. Exekučný súd sa pri udeľovaní poverenia, ktoré vydal v zákonom predpokladanej lehote preťahov nedopustil, teda nedopustil sa nesprávneho úradného postupu, inak porušenia zákonom uloženej povinnosti, v dôsledku ktorej mala žalobcovi vzniknúť tvrdená škoda.

Nárok žalobcu na náhradu škody súd posudzoval podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu vzniku škody, teda v znení účinnom pred 01. 01. 2013 (ďalej len „zákona č. 514/2003 Z. z.“).

Majúc preukázané vyššie uvedené skutočnosti a vzhľadom na citované zákonné ustanovenia (§ 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 a 5 a § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2013), súd žalobu považoval za nedôvodnú, nakoľko žalobcom tvrdené skutočnosti sa nepreukázali, nebol preukázaný nesprávny úradný postup orgánu štátu, teda súdu, tým neboli dané podmienky pre vyslovenie zodpovednosti štátu za škodu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť a ktorú navyše žalobca nijakým spôsobom nepreukázal.

Pokiaľ žalobca v podaní zo dňa 28. 04. 2014 predložil návrh na doplnenie dokazovania, z ktorého vyplynulo, že zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorým chce vyčísliť výšku vzniknutej škody v dôsledku v žalobe opísaných skutočností, za ktoré zodpovedá žalovaný, súd takýto dôkaz nepripustil. Návrh na doplnenie dokazovania takýmto znaleckým posudkom zamietol. Súd takto postupoval jednak vzhľadom na skutočnosť, že nezistil preťahy v konaní, ktoré by bolo možné hodnotiť ako nesprávny úradný postup exekučného súdu a za takýchto okolností preukazovanie výšky škody javí sa byť nadbytočné, navyše žalobca nezodpovedal a nepreukázal, komu zadal vypracovanie takéhoto znaleckého posudku, v akej dobe by mal byť vypracovaný a v akom časovom horizonte by ho dokázal doplniť do spisu, teda, že tvrdenia žalobcu o predmetnom znaleckom posudku nie sú len zámerom žalobcu, nie sú účelovým preťahovaním konaní, ktoré by mohlo spôsobiť v konaní preťahy, ktoré žalobca Okresnému súdu Martin, ako súdu exekučnému, vo svojich žalobách rovnakého typu vyčíta.

Vzhľadom na konštatované súd nárok uplatnený žalobcom nepovažoval za dôvodný, keďže nezistil v konaní skutočnosti, v dôsledku ktorých by žalobcovi mohla vzniknúť tvrdená škoda a aj nemajetková ujma a preto jeho žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“). Žalovaný bol v konaní plne úspešný, a preto by mu v zmysle predmetného zákonného ustanovenia patrila náhrada účelne vynaložených trov konania, keďže však žalovaný v konaní vznik trov nepreukázal, súd o trovách rozhodol tak, že sa mu proti žalobcovi náhrada trov konania nepriznáva.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd I. stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, - doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy ktoré doteraz neboli uplatnené, - rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pokiaľ súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného (správne malo byť uvedené žalobcu - poznámka odvolacieho súdu) a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., pretože sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil poukázal na to, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej žalobca vytykal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež to, že nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň je potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdному exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie).

Žalobca v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa žalobcu ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p. mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdý skutkový stav. Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (žalobca navrhoval vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

K odvolacej námietke, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti pričom uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť, odvolací súd poukazuje na vyjadrenie navrhovateľa, ktorý súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. nepodal (č. l. 14 spisu). Zákonná sudkyňa sa necítila zaujatá, a to ani pre pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom (č.l. 16 spisu). Okrem toho Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 9NcC/16/2014-69 zo dňa 30. 01. 2014 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Martin nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. Rozhodnutie sa týka aj zákonnej sudkyne. Uznesenie krajského súdu bolo doručené účastníkom konania (č.l. 73 spisu) a preto nadobudlo právoplatnosť dňa 24. 02. 2014.

V tejto súvislosti preto odvolací súd posúdil nedôvodnosť námietky žalobcu, že vo veci konal vylúčený sudca a uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Pomer k účastníkom alebo k ich zástupcom môže byť založený predovšetkým príbuzenským, či iným obdobným vzťahom, ktorému na roveň môže byť v konkrétnom prípade postavený vzťah priateľský alebo naopak nepriateľský. Teda predpokladom pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci je jeho určitý kvalifikovaný pomer k účastníkom, alebo k ich zástupcom, ktorý by mohol vzbudiť pochybnosti o jeho nezaujatosti v konkrétnom prípade. V danom prípade tieto skutočnosti zistené neboli. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaný je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikácia prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, že súd sa podľa žalobcu nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol

pojednávania na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol (v žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde) a k tvrdeniu, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a že za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, odvolací súd k týmto uvádza:

K odvolaciemu dôvodu, že neboli splnené podmienky pre konanie podľa § 101 ods. 2 O. s. p. je potrebné uviesť, že prvostupňový súd nariadil pojednávanie na deň 07. 05. 2014 (nebolo preto preukázaným tvrdenie žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, jeho uskutočnenie vyplýva aj z č.l. 96 spisu). Splnomocnený zástupca žalobcu, predvolanie prevzal dňa 14. 03. 2014 (č. l. 76 spisu). Dňa 30. 04. 2014 o 16.52 hod. doručil žalobca návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, pričom poukázal na ust. § 15 ods.1 O. s. p. Nakoľko (ako už bolo uvedené vyššie) neboli v prejednávanej veci zistené okolnosti, ktoré by predstavovali relevantné dôvody na vylúčenie konajúcej sudkyne z pojednávania a rozhodovania v súdnej veci, odvolací súd uvedené odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil ako nedôvodné. Tým, že na pojednávanie sa žalobca ani jeho zástupca nedostavili potom neobstojí jeho námietka, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci a odvolací súd konštatuje, že boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu. V prejednávanej veci bol postup okresného súdu v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Pokiaľ súd vec na pojednávaní dňa 07. 05. 2014 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti sám zbavil tým, že sa na pojednávanie nedostavil, hoci bol na pojednávanie včas predvolaný viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.). Tým si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmariť možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). K tvrdeniu navrhovateľa v odvolaní, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu odvolací súd uvádza, že i keby nedoručenie vyjadrenia odporcu k návrhu bolo vadou konania v zmysle ust. § 114 ods. 2 O. s. p., nejde o vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.). Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní vytýkal súdu, že okresný súd nerozhodol rozsudkom pre zmeškania v zmysle § 153b O. s. p., odvolací súd poukazuje na to, že rozhodnúť vec rozsudkom pre zmeškanie v zmysle ust. § 153b O. s. p. nie je povinnosťou súdu, ale možnosťou, aj to však len za predpokladu, že skutkový stav tvrdený navrhovateľom považuje súd za nesporný. Je zrejme, aj vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, že v danom prípade tomu tak nebolo. Podľa odvolacieho súdu okresný súd na pojednávaní vykonal dokazovanie navrhnuté samotným žalobcom (č.l. 2 spisu) prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 22Er/660/2008, ktoré preto slúžili ako dôkaz v konaní.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Táto námietka žalobcu je nepravdivá, nakoľko z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 07. 05. 2014, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej, nevyplýva žalobcom tvrdená skutočnosť. Okresný súd na označenom pojednávaní nerozhodol o návrhu žalobcu na prerušenie konania lebo žalobca v prejednávanej veci takýto návrh ani nepodal.

Okresný súd v danom prípade vykonal preto dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom.

Preskúmaním meritórneho rozhodnutia okresný súd podľa odvolacieho súdu vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. pričom odvolací súd sa s dôvodmi ním uvádzanými stotožnil. Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní tvrdil, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konšatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, však v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú, odvolací súd poukazuje na to, že v predmetnej veci bola lehota 15 dní na vydanie poverenia dodržaná. Nebol preto v danom prípade splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup) a preto ani dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi, t.j. príčinná súvislosť, vznik škody. Podľa odvolacieho súdu námietky navrhovateľa v súvislosti s majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom preto ani nekorešpondujú s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Podľa ust. § 222 ods. 3 O. s. p. za podmienok ust. § 164 O. s. p. odvolací súd nariadil okresnému súdu opravu označenia žalobcu v úvodnej časti rozsudku. Okresný súd uviedol právnu formu spoločnosti „a.s.“, pričom správne má byť „s. r. o“.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.